З усією впевненістю хочу сказати лише одне: «Розлучення – це ворота до пекла»

Я є типовим прикладом людини, яка має вищу освіту, займає досить відповідальну посаду, але яка не вміє мудро жити. Освіта і правдива мудрість – це дві, зовсім різні речі. Тепер добре знаю, що мудре життя, це життя з Богом в центрі. Однак так було не завжди…

Початок свого подружнього життя ще донедавна могла назвати "фатальним захопленням". Наше подружжя було звичайним: ані добрим, ані поганим.

Пригадую, що дуже добре пережила Перше Святе Причастя нашого сина. Та нажаль, ми почали йти по "похилій площині". Щораз більше віддалялися від себе… Я на багато років відійшла від Церкви, а чоловік почав пити і перестав цікавитися сім'єю.

В 1989 році в нещасному випадку загинув брат мого чоловіка і цей момент став переломним для мене. Я почала задумуватись над значенням, сенсом людського життя. На той час ніхто і ніщо не давало мені відповіді на мої питання, і тому я почала шукати відповіді у східних релігіях, цікавитись філософією позитивного мислення – будувати реальність по-своєму. Побувала в польських святинях кришнаїтів, брала участь у святкуванні дня народження духовного вчителя – гуру Кріпни Кшетри Прабху у Вроцлаві – а також приймала в себе в дома прихильників Кришни. Я була вражена особливістю цієї релігії і культури. Я багато читала. Хотіла змінити себе, стати спокійною, врівноваженою, доброю, лагідною людиною. Але нічого не виходило. Залишалось лише моє бажання, а я не змінювалась. На все реагувала дуже емоційно. Особисте вдосконалення є важливим елементом кожної релігії, однак в мене залишалось одне питання без відповіді: "як цього досягнути?". Я вірила в Бога, сумувала за Ним, але Він був для мене кимось далеким, віддаленим, неосяжним. В нашій сім'ї було дедалі гірше. Чоловік мав величезні борги, його фірма збанкрутіла і він випивав щораз більше та частіше… Я пережила пекло жінки алкоголіка: пияцькі витівки, сварки, бійки, страх, фінансові проблеми і свідомість того, що передусім страждає наша дитина. Всі схиляли мене до того, щоб покінчити з таким подружжям. А тому я подала заяву на розлучення, вбачаючи в цьому шанс на нормальне життя для себе і сина.

Все почалося, в певному значенні, від Петра, мого сина. В листопаді 2005 року його попросили стати хресним татом і йому було потрібне його свідчення про хрещення. І я пішла до настоятеля нашої парафії і тут, несподівано для себе, почула багато прикрих слів: що не ходжу до храму, а проходжу повз, що вже кілька років ми не приймали в себе священика, що ніколи він не бачив нас разом з чоловіком в храмі. В цих словах було стільки правди. Було боляче… Можливо, це було по-дурному, але на зло настоятелю вирішила бути в храмі щоденно. І так все почалося…

Участь в Євхаристії стала для мене чимось надзвичайним, неземним, таємницею зустрічі

неба із землею. Віра починається від слухання, і я слухала, слухала… Віднайшла свій зір і слух. Слова, які я чула в храмі, несли радість, надію, любов… Вони були, як бальзам на мою поранену душу. Я почула, що Бог любить мне, що любив мене увесь час, що прагне мого добра, мого щастя, що прощає мені, тільки маю вже більше не грішити. Вирішила, що буду щоденно брати участь в Євхаристії, щоб все собі "пригадати", впорядкувати. Знаю лише одне: в мені було величезне прагнення жити по-християнськи. Я почала ходити на цикл неокатехуменальних катехез, бо мене зацікавив текст запрошення: "Якщо твій зв'язок розпадається, якщо хочеш пізнати Христа – приходь". А я хотіла. Контакт зі словом Божим усвідомив мені чим насправді є віра, і дозволив мені спокійно пережити смерть мами. Перебування з людьми в спільноті, допомогло мені прийняти рішення про відкликання заяви на розлучення і пробачити своєму чоловіку. Спочатку, коли я почула від нашого катехети, що маю пробачити і просити про пробачення в свого чоловіка, подумала: "Що він таке говорить? Що він може знати про мене і мої проблеми?". Я була переконана, що це чоловік має просити в мене пробачення, і то на колінах! Але щось казало мені повністю довіритись, йти вперед, до кінця. Я усвідомила собі, що також небезвинна. Неодноразово ранила свого чоловіка, словом, відсутністю ніжності та розуміння. Зрозуміла, що насправді означає дозволити Ісусу "народитись в моєму серці", і яке значення мають слова про"вмирання для іншої людини". Зрозуміла, що маю відмовитись від своїх егоїстичних потреб, своєї, завжди "правильної" точки зору, шукання лише приємності для себе.

Чудово пам'ятаю здивування всіх в залі суду, коли під час розгляду нашої справи про фізичне і моральне знущання над сім'єю, ми разом із сином сказали, що пробачаємо і просимо про відхилення розгляду справи. Усі були спантеличені: і суддя, і родичі, і знайомі. А ми з Петром були щасливі, камінь нам впав із серця.

Пригадую скільки було ненависті, злості, не пробачення до чоловіка і всього світу. Свідомість "програного життя" пригнічувала мене. Пригадую, що коли запросила до свого життя Господа Ісуса, усі ці негативні почуття, які були в моєму серці, зникли. "Прийдіть до мене всі втомлені й обтяжені і я облегшу вас" (Євангелія від св. Матвія 11,28). Майже фізично відчула усю правду цих слів. Зрозуміла, що кожне слово, сказане Ісусом є Дорогою, Правдою і Життям.

Змінити іншу людину, якою б злою, підступною, зіпсованою вона не була б, можливо лише завдяки любові. Саме цього мене навчив Ісус і саме цього від мене очікував. Я зробила те, до чого сама ніколи не була б спроможна, якби не Його міць. Найбільше прагнула бути хоча б трошечки схожою на Нього, прагнула йти Його слідами. Я попросила вибачення в свого чоловіка і почала дивитися на нього зовсім інакше. Він був здивований. Він побачив, що я змінилися, почав разом зі мною брати участь в Євхаристії і після кількох років нарешті приступив до таїнства сповіді.

Його ставлення до сина цілком змінилося, він став більш відповідальніший, більш врівноважений, спокійний. Не п'є вже три роки. З повагою говорить про священиків і Церкву, чого не було раніше. Ми тепер усе робимо спільно, багато розмовляємо (…).

Ми мріємо про те, щоб наш син бачив в нас людей, яких змінив Господь, які доброзичливі один одного, які живуть Євангелієм щодня. Те, що ми піднялися з такої ситуації, в якій опинилося наше подружжя, було можливим лише за допомогою Бога. "Ярмо бо моє солодке" (пор. Євангелія від св. Матвія 11, 30). Саме цього ми досвідчили. Розуміємо, що найважливішим у житті є Господь Бог, родина, сердечні, теплі стосунки з іншою людиною. Усім, хто зустрічається з проблемами у своєму подружжі хочу сказати лише одне: "Розлучення – це ворота до пекла". Слід про це пам’ятати. Кожне подружжя є святим, нероздільним в Божих очах і варто докладати усіх зусиль, щоб його рятувати. Господь ніколи, не залишає людину сам на сам з проблемами. Ніколи.

Кася

Джерело: www.truechristianity.info